

съ цигулкитѣ цѣла нощъ. Щурцитѣ свирѣха. Месецътъ потъна въ клисурата. Тѣй свърши нощта.

И дойде деньтъ.

Жабитѣ тръгнаха. Куцата жаба, Сивушка и малкитѣ жабчета тръгнаха отъ сухото блато надолу изъ полето. Най-напредъ вървѣше куцата жаба, която бѣше много патила и много знаеше.

Вървѣха презъ долища и могили, презъ ниви и ливади. Вървѣха дни и нощи и стигнаха селото.

— Наближихме! Задъ това село сж топлицитѣ, — изврѣка куцата жаба. Но изведнѣжъ се спрѣ.

— Стойте, — извика тя изплашена.

Всички се спрѣха.

— Какво има?

— Щъркелъ, — каза куцата жаба. — Ето го тамъ, въ селския дворъ.

Жабчетата се понадигнаха. Дълго го гледаха.

Две деца си играеха съ него. Той не можеше да

литне. Счупено му бѣ едно крило и за това не можа да отлитне и въ топлиитѣ страни.

Децата си играеха съ него. Тѣ го хранѣха и щѣха да го гледатъ тѣй цѣлата зима.

— Да заобиколимъ селото отдалечъ, — каза умната жаба.

И жабешкиятъ керванъ тръгна къмъ една висока могила. Нощта наближаваше. Отъ планината слизаше вече зимата.

— Уморихъ се, изстиватъ ми краката, — продума куцата жаба и затвори очи отъ слабостъ.

Две жабчета вземаха една клечка. Лапнаха краищата ѝ съ уста. На клечката се залови куцатата жаба. И тѣй полека, съ голѣма мжка, изпъплиха до върха на могилата.

